

uitgegeven en voor de Koninklijke familie gebonden bovendien”.

Den 29 Febr. 1847 kreeg hij een fraai geschenk: „Ik breek mijn brief nog open om U te zeggen, dat Uw confrère Kruseman op een alleredelmoedigste wijze mij voor mijn versje in zijn Museum van bijbelsche vrouwen beloont. Ik had daarvoor evenmin iets verwacht als begeerd. Ik beschouwde het als een bewezen dienst, waarom hij mij lang genoeg heeft moeten bidden. Op 't moment ontvang ik een expres voor mij gemaakte prachtige en analoge stoel (een zoogenaamde Voltaire¹). Hij mag ook door U bij gelegenheid wel weten, dat ik zeer ingenomen ben met dat volstrekt onverplicht geschenk”. En in 1853 werd een medaille ¹) en een buste te zijner eere gemaakt (zie blz. 109).

Toch is niet alles pais en vrede. Den 18 Febr. 1847 schrijft Tollens, dat hij langzamerhand zal aanvangen en „langzaam” voortgaan met de samenstelling der Laatste gedichten. . . . „Ik zal doen wat ik kan. Als wij maar eerst aan den gang zijn zal het wel vlotten. Uitgeven is voor mij altijd een zwaar- getilde en moeilijke taak geweest. Ik heb menige verwen- sching van zettters, drukkers en uitgevers naar 't hoofd ge- had”. — Maar in Januari 1848 wordt hij zelf ongeduldig om den langzamen gang van zaken; Rochussen, die het vignet moet maken, houdt zich doof: „Ik heb mijn Vrind, alle mo- gelijke moeite, maar vruchteloos aangewend, om den heer Rochussen te spreken te krijgen. Ik heb zijn vader in den arm genomen, te vergeefs! Ik heb zijn zwager, die 's zomers in mijn nabuurschap is, aangeklampt, te vergeefs! Ik ben in den Haag naar zijne woning geweest, maar mijnheer was niet te huis. Ik heb een kaartje gelaten en een dringende bood- schap er bij doch alles te vergeefs. — Herhaalde malen is hij mijn huis moeten passeeren om naar de buitenplaats van zijn zwager te kunnen komen, doch hij heeft mij laten liggen. Wat er aan hapert weet ik niet; 't is óf de verregaandste kun- stenaars-nonchalance, òf het is afkeer om een lijstje om het vignet te teekenen. Zonder mij te vernederen en zonder laag- heid, kan ik geen poging meer aanwenden, om hem te zien.”

1) Thans in het bezit van den heer Kolff te Rotterdam; deze bezit het, waarschijnlijk eenige, exemplaar in goud.